

transatlantiske Havne og paa den anden Side et Forbindelsesled mellem Scandinavien og hele det europæiske Fæstland, baade Tyskland og Frankrig, idet det afgiver den eneste Veie, ad hvilken Varer uden Omkostning kunne føres fra Scandinavien til det europæiske Fæstland. Det, der skulde gøres for at benytte denne, om jeg saa maa sige, gunstige Stilling, som vi geografisk have, er selvfølgelig meget omfattende Forholdsregler, som koste Penge, men der er ganske særlig Grund til at presse paa og gøre det, der skal gøres, hurtigt og energisk. Thi dels gaar Tiden meget hurtigere, end det synes at man i det høie Ministerium har Forestilling om — i den Grad har man vænnet sig til Evighedsbegrebet, at man ikke regner med disse korte Perioder, som vi Andre regne med — og dels er der sket Ting i den sidste Tid, der ville være Ministeriet bekendte som os Andre, og som true os med økonomisk Kollaps. En Jernbane er bleven lagt paa den svenske Vestkyst, som giver en Mulighed for at føre hele den svenske og skandinaviske Trafik gennem Danmark, men hvis den ikke benyttes, hvis der ingen Fremkomst vises fra dansk Side, hvis man her sætter sig hen og venter og venter som hidtil, vil denne Bane være Begyndelsen til, at hele den skandinaviske Trafik føres til Syd og derfra til Tyskland, altsaa udenom os. Der bygges dernæst en Slesvig-holstenst Kanal, som maaste ingen Skibe faar, dersom man i Forveien har sørget for at gjøre Kjøbenhavn til, hvad den kunde være, en Stapelplads for den transatlantiske Trafik, men som sandsynligvis bliver en af de Veie, ad hvilke man skærer Bivævet af under os og binder for Marerne for vor Handelstrafik, dersom vi forholde os passive og ligegyldige; det er altsaa presserende, at der handles, der maa handles hurtigt og energisk, og hvad det er, der skal gøres, skal jeg nævne Stykke for Stykke. Jeg gjør mig ingen Illusioner om, at det ikke vil koste Meget, men det er ikke alene i den danske Handels, men i hele Folkets Interesse; thi dansk Landbrug og dansk Handel maa gaa sammen; et Agerbrug, som ikke støttes af Handel, dør let, og falder Landets økonomiske Betydning, saa Naas vi hen og blive forglemte, blive et af de forbigaaende, isolerede smaa Stykker i Europa, som have tabt Alt, hvad der kan give et Land Betydning. Det Første, der maa gøres, er, at der bliver givet en ny Toldlov, der skaffer de Medlemmer af Veien, som Alle ere enige om, maa bort, Beskatningen af Naastoffer og den unaturlige Beskyttelse, der gives vor Industri i en forkert og unaturlig Retning, samtidig med, at Toldloven lægger Byrder

paa os gennem uretfærdige Skatter — jeg tager her kun den økonomiske Side af Sagen. Dernæst maa vi forlange Ophævelse af de Hindringer for Skibsfarten, der ligge i Skibsafgifterne og Havneafgifterne i Kjøbenhavn, Stablingen af en Frihavn ved Kjøbenhavn, en Dampfærgeforbindelse mellem Helsingborg og Helsingør, en Dampfærgeforbindelse mellem Malmø og Kjøbenhavn, en hurtig Jernbaneforbindelse mellem Kjøbenhavn og Gjedser, endelig en Dampfærgeforbindelse mellem Gjedser og Warnemünde og en Dampfærgeforbindelse mellem den sydjøllandske Jernbane som Hovedroute og Vesteuropa, altsaa til Femern eller et andet Sted ved Holstens Kyst, som kan afløse den overordentlig uheldige dyre og daarlige Kielroute. Samtidig kræves en virkelig Forbindelse mellem Landsdelene, som gjør det muligt fra alle Landsdelene at naae til Esbjerg, der er Landets Udførselshavn, altsaa en Udvidelse af de jydskke Statsbaner, bedre Forbindelse over Store Belt og ogsaa over Lille Belt og for det Tredie en Forbindelse, hvorved vi sikke os den Del af den skandinaviske Trafik, som ikke vil søge ned af Vestkysten af Sverig, altsaa den vest-nordiske Trafik, gennem Jylland. Det er altsaa det, der skulde stræbes hen til, ikke paa een Gang — det er heller ikke foreslaet — men Skridt for Skridt og ved en levende energisk Bestræbelse fra Regjeringens Side, og paa det Omraade er jeg vis paa, at Regjeringen vil faae Folkethingets Støtte. Men hvad er der da sket af Alt dette? Hvad er der sket med Hensyn til Toldloven? Efter at de Herrer Regjeringsvenner har ud og har ind have klaget over det Sørgelige i, at de ikke have kunnet faae en Toldlov, som afstøffede de beklagelige og trykkelige Forhold, hvorunder vi leve, ere de nu blevene enige med Regjeringen om, at Toldloven maa der ikke vøres ved (Stemmer: Lige det Modsatte!). De Herrer have ikke i Betænkningen stillet Endringsforslag, men kun i al Bestedenhed henstillet til Regjeringen at overveie, om den ikke vil komme med mindre Forslag mod fuld Kompensation gennem nye Skatter paa Befolkningen. Men intet Pres, intet Andet end en Opfordring, en besteden Hensigt, ikke saa Meget som, at de have kunnet slutte sig til Flertallet, der udtaler den samme Anskuelse, som de hidtil have kæmpet og virket for. Det have de ikke kunnet gjøre. Og hvorfor? Fordi de Herrer paa dette Omraade holde paa Kompensationen. De erklære: Naar der forlanges Skattnedsættelse, ere vi ikke med. Der ligger hele Toldreformen; den falder paa Krigstoldskatten. Jeg skal senere vise, hvorfor det er saa